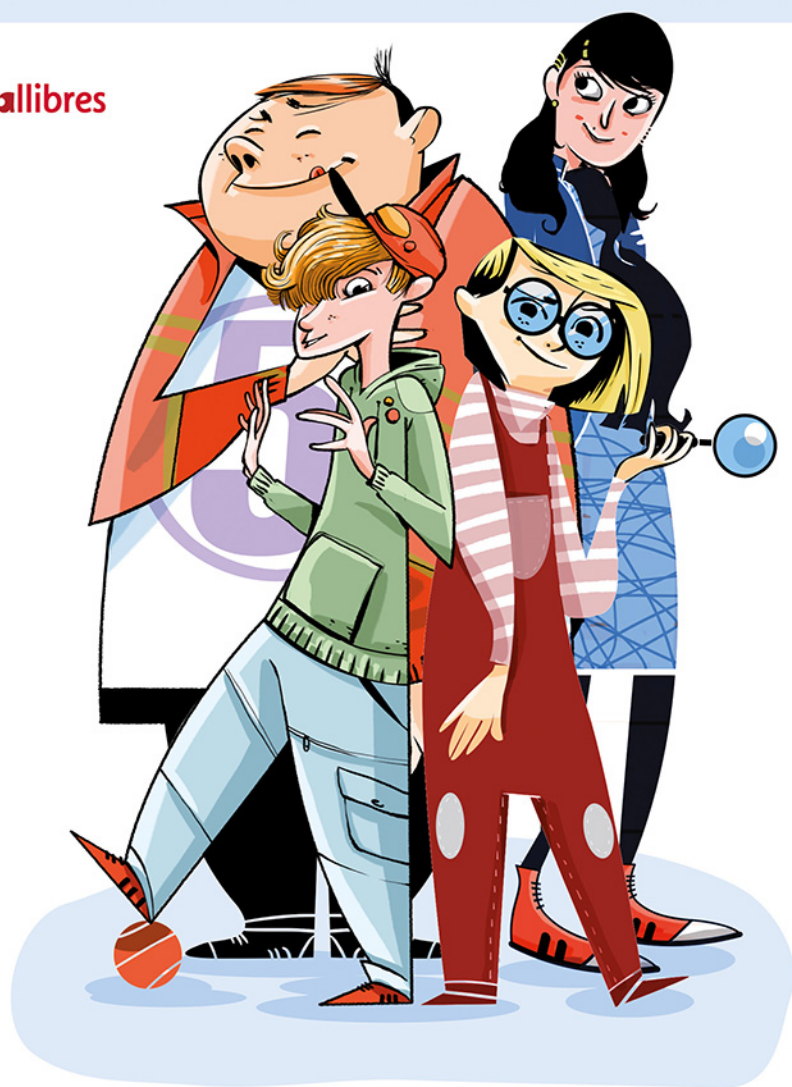

Els 4 Sherlocks

Jesús Cortés Il·lustracions d'Oriol Malet

animallibres

Un robatori d'allò més esportiu

A l'aula hi havia un bon aldarull mentre esperàvem el professor de ciències. Uns xerraven, d'altres llançaven projectils de paper, i alguns corrien amunt i avall entre fugides i persecucions. Mentrestant, en Gomo, la Mati, la Wen i jo ens explicàvem l'última historieta de detectius que havíem llegit.

De sobte, algú va fer un crit d'alarma.

–El director! Que ve el director!

–Ei, Sherlocks, el director!

Els nostres companys ens anomenaven Sherlocks perquè sempre teníem el nas clavat en historietes de detectius. I Sherlock Holmes era el nostre detectiu preferit. Més que això: era el millor detectiu de tota

la història dels detectius, el nostre mestre en l'art de la deducció.

En un tres i no res, tots es van llançar a les seves taules i es van quedar en silenci. El director va entrar amb pas majestuós. En Ferran, el nostre professor de gimnàstica, el seguia amb un somriure diabòlic. I quan el professor de gimnàstica somreia així, alguna cosa estava a punt de passar.

Com si fossin safates, el director duia uns cofres a les mans. Tenien la grandària d'una capsa de sabates. Eren de fusta i estaven decorats amb làmines de coure. Quan els va deixar damunt de la taula, tots els vam mirar amb expectació.

—Benvolguts alumnes de sisè C del col·legi Ausiàs March, heu sigut triats, juntament amb la resta dels vostres companys de curs, per dur a terme una acció solidària.

Estàvem acabats.

—L'Associació per a l'Estudi de la Síndrome d'Apert, una malaltia rara en els infants, intenta augmentar els seus fons per a investigació. Amb aquesta finalitat ens ha demanat que celebrem un torneig de futbol amb el col·legi Tirant lo Blanc, del poble veí.

Els aficionats al futbol de la classe, que ja es veien com les estrelles del torneig, van reaccionar bellugant els punys, quasi histèrics. En Gomo, al meu costat, es va posar a buscar diamants verds a les mines del seu nas.

—Farem una campanya publicitària —va continuar el director— i els veïns que vinguin a les semifinals i a la final del torneig entraran en el sorteig de dos passis anuals gratuïts per al nostre poliesportiu, on se celebrarà l'esdeveniment.

—Fran —em va dir en Gomo—, nosaltres no sabem jugar a futbol.

Tot seguit, el director va agafar els cofres i els va mostrar amb magnificència.

—En aquests cofres —va dir—, lliurarem les recap-tacions obtingudes i, ehem!, espero tenir l’honor de ser jo, en representació del nostre col·legi vencedor, qui...

En Gomo va alçar la mà. Crec que duia un dels seus diamants a la punta del dit.

—I no podem fer un concurs de redaccions? —va preguntar.

El grup d’aficionats va començar a protestar amb els punys i tot. No era tan mala idea. Jo fins i tot hauria sigut capaç de fer-ne una sobre la fàbrica de rajoles abandonada dels afores del poble. De segur que la meva redacció hauria sigut molt constructiva.

La Fàbrica

A la fàbrica
misteri estava
cosa que no era